

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. София, 12.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600009 по описа за 2024 година

образувано по жалба, вх. № 125/13.02.2024 г. от адв. З. К., АК-Б. – защитник на подсъдимия К. С. И. срещу присъда № 4/29.01.2024 г. постановена по НОХД № 106/2023 г. по описа на Военен съд - С..

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С присъда № 4/29.01.2024 г. постановена по НОХД № 106/2023 г. по описа на Военен съд – С., подсъдимия бивш К. С. И. от в.ф. – Б. е признат за виновен, в това, че на 11.07.2023 г., около 07,35 часа, в гр. Б., по ул. „.....“, в посока към квартал „.....“, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „.....“, модел „.....“, рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 1.72 на хиляда, установено по надлежния ред – с протокол за химическа експертиза №/08.09.2023 г. на сектор „.....“ при ОД на МВР – гр. Б., поради което и на основание чл. 343б, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК е осъден на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 400 лева.

Със същата присъда, на основание чл. 66, ал.1 от НК съдът е отложил изтърпяване на наказанието за срок от три години.

На основание чл. 343г, вр. с чл. 343б, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК първоинстанционният съд е лишил подсъдимия от право да управлява МПС за срок от 16 (шестнадесет) месеца, считано датата на отнемане на свидетелството за правоуправление.

На основание чл. 59, ал.1 от НК е зачетено времето, през което подсъдимият К. С. И. е бил

задържан за срок от 24 часа от органите на Регионална служба „.....“ – С..

На основание чл. 189 ал. 3 от НПК първоинстанционният съд се е разпоредил и със съдебно-деловодните разноси.

Във въззивна жалба, вх. № 125/13.02.2024 г. по описа на ВС – С., депозирана по надлежния ред, защитникът адв. К. изразява становище, че постановения съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен. Излага съображения срещу констатацията на първоинстанционния съд, че не е аргументирал по време на пледоарията защо подзащитният му следва да бъде оправдан. Заявява, че към момента на провеждане на разпоредително заседание по делото, нито подсъдимият К. С. И., нито той, в качеството му на защитник са запознати със съдържанието на обвинителния акт, внесен в съда. Твърди, че не е бил запознат и с експертното заключение по назначената повторна съдебно-химическа експертиза върху контролната кръвна проба, въпреки че същата е била назначена и изпълнена по тяхно искане от Военно-окръжна прокуратура – С.. Възразява срещу това, че не са му били предявени материалите по съдебното производство след изготвяне на експертното заключение по назначената повторна съдебно-химическа експертиза, с което грубо са нарушени правата на подсъдимия и защитника му. Посочва, че в пледоарията си пред първоинстанционния съд не е излагал голословни твърдения.

Моли въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която да признае за невинен и да оправдае подсъдимия И.. Алтернативно прави искане да бъде изменена присъдата, като бъде намалено наложеното му наказание лишаване от свобода, включително и по отношение на времетраенето за лишаване от право да управлява МПС.

Срещу жалбата не са постъпили писмени възражения от прокуратурата.

Подсъдимият К. С. И. не участва в съдебното заседание пред въззивната инстанция. Същият е редовно призован по реда на чл. 178, ал.11 от НПК.

Защитникът на подсъдимия К. С. И. - адв. З. К. К. е редовно призован за дата и часа на съдебното заседание по делото, не се явява.

Прокурорът изразява становище, че обжалваната присъда е правилна, обоснована и законосъобразна. Сочи доводи, че първоинстанционният съд е изследвал и анализирал пълно, всестранно и обективно всички съществени и относими факти и обстоятелства, в резултат на което е установил по безспорен начин, че подсъдимият бивш К. И. е осъществил от субективна и от обективна страна състава на престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК, като правилно е приложил закона. Прокурорът заявява, че по отношение на наложеното наказание съдът е извършил индивидуализация на същото, като го е определил в съответствие с разпоредбите на чл. 54 от НК, отчитайки степента на обществената опасност на деянието и на дееца, смекчаващите и отегчаващите отговорността и вината обстоятелства, причините и подбудите за извършване на деянието, като в крайна сметка му е наложил справедливи по размер наказания и е приложил основателно института на условното осъждане, като по този начин е изпълнил целите по чл. 36 от НК. В този смисъл намира, че наказанието е явно несправедливо. Предлага да се потвърди обжалваната

присъда, а жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Военно-апелативният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебната и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице срещу съдебен акт от категорията на визираните в процесуалния закон, в срока по чл. 319 от НПК, поради което е процесуално допустима.

Първоинстанционният съд въз основа на събраните в достатъчна степен доказателства за правилно изясняване на делото и след като ги анализирал приел за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА:**

Със Заповед №/10.07.2023 г. на командира на в.ф.....-Б., б. К. И. бил назначен в 24-часово дежурство като дежурен по парк № 1 във в.ф.....-Б. на 11.07.2023 г.

Сутринта на същият ден, преди застъпване на дежурството, като отивал на работа около 07:35 часа,И. управлявал личния си лек автомобил марка „.....“, модел „.....“ с рег. №, в гр.Б. по ул. „.....“, към квартал „.....“. В района на пътен възел „.....“, непосредствено до завод „.....“, бил спрян за проверка от автопатрул на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР-Б., в състав В.К.П.и Г.Д.Д.. Полицейските служители проверили документите на водача и автомобила и установили, че са изрядни. Свидетелят В. П. усетил мирис на алкохол от водача И. и го поканил да бъде проверен за употреба на алкохол с техническо средство „.....“ с фабр. № Техническото средство отчело резултат 1,74 промила алкохол на хиляда в издишания въздух. За установеното нарушение било докладвано на ОД на МВР-Б., а по линия на оперативните дежурни и на ОД на РС „...“-С.. Свидетелят П. съставил АУАН серия ..., бл. № на основание чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. В акта водачът вписал, че не е съгласен, без да упомене мотиви и се подписал.

Регистрационните табели на МПС били демонтирани, а от водача б..... И. били отнети контролен талон с №, СУМПС № ... и свидетелство за регистрация, част 2 с № На И. бил издаден Талон за изследване № и бил съпроводен от полицейските служители до Център за спешна медицинска помощ при УМБАЛ-Б., където му била взета кръвна проба за химичен анализ. Със заповед рег. №/11.07.2023 г. подсъдимият бил задържан във Военна полиция-С., за срок до 24 часа, на основание чл.13, ал.1, т.1 и чл.13, ал.5 от ЗВП.

Съгласно съдебно-химическа експертиза на кръвната проба взета от К. И. - Протокол №/11.07.2023 г., е установено съдържание на етилов алкохол в кръвта 1,85 (едно цяло и осемдесет и пет) промила. Съгласно протокол от химическата експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №/08.09.2023 г. на Сектор „.....“ при ОД на МВР гр. Б. в изследваната контролна проба кръв, с която категорично е установено съдържание на етилов алкохол с концентрация 1,72 (едно цяло седемдесет и два) промила. Това количество е и по благоприятно за подсъдимия б..... К. С. И. и с обвинителния акт във Военен съд – С. е внесено обвинение за управление на МПС от подсъдимия И. с концентрация на алкохол в

кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,72 (едно цяло седемдесет и два) промила установено по надлежния ред.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че с деянието си подсъдимият б. К. С. И. е осъществил състава на чл. 343б ал.1 от НК, тъй като на 11.07.2023 г., около 07.35 часа в гр. Б. . по ул. „.....“ в посока към кв. „.....“, управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 1.72 на хиляда, установено по надлежния ред.

Произнасянето на основния съд не търпи упрек в смисъла, вложен от въззивния жалбоподател. Атакуваната първоинстанционна присъда по делото на Военен съд – С. е постановена при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото. Извършената от настоящата инстанция проверка за наличието на наведените във въззивната жалба основания сочат на извод за тяхната неоснователност.

Първоинстанционният съд е събрал всички възможни относими и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване, очертан с внесения в съда обвинителен акт, като принципно е спазен процесуалния ред, гарантиращ тяхната годност и възможността на базата на тях да се изграждат изводите на съда за релевантните по делото факти. Обсъдил е в пълнота всички доказателствени източници, като е изложил убедителни съображения кои от тях кредитира и защо и на кои не дава вяра и по какви причини.

Вярната интерпретация на доказателствата и средствата за тяхното установяване е позволила на основния съд да направи и верни изводи по фактите, които се споделят от въззивната инстанция. Наведените от страните доводи са задълбочено обсъдени от решаващия съд, като в тази насока не се констатираат логически грешки, неясноти или непълноти в мотивите към присъдата, постановена от състав на Военен съд – С..

Изводите на първоинстанционния съд за релевантните обстоятелства и факти са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства, а аргументите на съда обхващат всички доказателства и доказателствени източници, като избирателно третиране на фактически обстоятелства и едностранчивост на подхода не е налично. В този смисъл правилно са оценени показанията на свидетелите полицейски служители

В.К.П.и Г.Д.Д., които настоящия въззивен съдебен състав също намира за достоверни, правдиви, непротиворечиви и в съответствие с останалата доказателствена съвкупност. От техните показания се установява категорично авторството и механизма на осъществяване на престъплението, които са взети предвид от решаващия съд. Данните от тези показания са последователни относно релевантните за случая факти – спирането на водача на МПС-то, разпореждането за проверка на документите на водача и автомобила, извършения тест за проверка за наличие на алкохол в кръвта с техническо средство „.....“ с фабричен № проверка на водача на моторното превозно средство, резултата от пробата, която показала над 1,2 промила алкохол в кръвта на подсъдимия, издаване на талон за медицинско изследване, придружаването му до УМБАЛ – Б., даване кръв на проба за химичен анализ, съставяне на акт по чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП, демонтиране на регистрационните табели на лекия автомобил, иззето свидетелство за управление на МПС и регистрационния и

контролния талон на автомобила. Не се установяват каквито и да било различия в обсъжданите показания за това, че на инкриминираната дата 11.07.2023 г., около 07,35 часа, в гр. Б., управлявал собственото си моторно превозно средство – лек автомобил марка „.....“, модел „.....“, рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 1,72 на хиляда, установено по надлежния ред.

Военно-апелативният съд споделя изводите на първоинстанционният съд, и след самостоятелната оценка на тези гласни доказателства не намери основание да не се довери на заявеното от посочените свидетели В.К.П.и Г.Д.Д., тъй като показанията им се отличават с детайлност, вкл. относно самоличността на лицето и авторството на деянието, и освен това кореспондират в цялост с останалата доказателствена съвкупност по делото. По делото не се установяват данни за пристрастност и необективност на тези свидетели.

В подкрепа на фактическата обстановка и изводите на първоинстанционния съд са и приложената по делото справка за извършена техническа проверка на техническо средство „.....“ с фабр.№, копие от АУАН серия, бл.№ от 11.07.2023 г., талон за изследване №, справка за нарушител - водач на МПС, заповед за задържане на лице за срок до 24 часа, протокол за химическа експертиза № /11.07.2023г., протокол за химическа експертиза № /08.09.2023 г., експертните заключения на вещите лица депозиран в съдебно заседание, кадрова справка, служебна характеристика, заповеди за освобождаване от военна служба и за отчисляване от списъчния състав на формирането, справка за съдимост и докладна записка рег. №.... /25.09.202г.

В съдебното производство пред първоинстанционния съд подсъдимият К. С. И. е участвал лично и макар да не е дал обяснения. Настоящата инстанция отчете безусловно гарантираното му от закона право да дава, респ. да не дава обяснения по обвинението по аргумент на чл. 55, ал.1 от НПК.

Законосъобразна е преценка на първоинстанционния съд и на експертните заключения по делото. В хода на съдебното следствие по делото, в съдебното заседание проведено на 10.01.2024 г. в присъствието на подсъдимия И. и защитника му е проведен разпит на вещото лице В. С. Б., изготвил експертизата по делото, а в съдебното заседание проведено на 29.01.2024 г. е разпитано вещото лице З.М.Л.Б.. От проведения разпита по предвидения процесуален ред безспорно се установява, че двете епруветки с взетата кръв се съхраняват в хладилник при - 4°С, а част от алкохола с времето се изпарява. Според Наредба №.. /10.06.2004 г. за условията и реда за извършване на диагностика, преработка и съхранение на кръв и кръвни съставки и качеството на кръвта от внос до 1 на 1000 трябва да е разликата между двата резултата, а над 1 на 1000 – 0,10% от стойността, което е в рамките на допустимото. Именно такъв е и настоящия случай.

По делото не се спори, а и от доказателствената съвкупност се установява, че изследваното лице за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта категорично е подсъдимия К. С. И.. Кръвните проби от него - 2 (два) броя вакуумирани епруветки са получени в химическа лаборатория на сектор „.....“ ОД на МВР – Б. в хладилна чанта на инкриминираната дата, а именно на 11.07.2023 г. в 9.34 часа. С протокол за предаване и приемане на документи и

биологични проби по реда на Наредба № .. /9.07.2017 г. кръвните проби са били предадени по надлежния за това ред, вписани под амбулаторен № ... от 11.07.2023 г. по Амбулаторния журнал. Двете вакуумирани епруветки имат описан етикет, парафинирани са и с надлежно поставени стикери под съответните номера. Видно от протокола за химическа експертиза по делото, първото изследване е било извършено с една проба кръв, с поставен стикер, като е приложен газхроматографския метод и първоначално съдържанието на етилов алкохол в кръвта е посочено количество 1,85 промила. Втората кръвна проба е била съхранявана като контролна проба при необходимост от повторен анализ. Няма данни пробите да са компрометирани. И двете проби са съхранявани в химическата лаборатория при температура от +4°С до +8°С. В подкрепа на изводите на първоинстанционния съд е и протокола за медицинско изследване, приложен на л. 15 от д.п., от който удостоверява, че освидетелствания К. С. И. е съобщил, че е употребявал алкохол, а именно ракия в количество около 300 мл. и няма данни за е приемал лекарства. Този протокол е подписан от подсъдимия И., без възражения, като в него е посочил е, че има кожно заболяване, но не е упоменал нищо за лечение и/или прием на медикаменти в тази насока. В хода на досъдебното производство е била назначена и повторна химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта, като след изследване на контролната проба отново се доказва съдържание на етилов алкохол в кръвта в количество 1.72 промила, която е приета като по-благоприятен резултат от разследващите органи и внасяне на обвинителен акт в съда.

Наличието на алкохол в кръвта на подсъдимия се доказва и от техническото средство „.....“, фабр. №, за чиято годност по делото е приложен Протокол за преминала последваща проверка, както и Заповед за определяне на техническите средства за извършване на проверка и установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС. Макар и да не е мотивирал достатъчно наличието на алкохол в кръвта на подсъдимия при управление на МПС в атакувания съдебен акт, първоинстанционният съд е извел правилни изводи досежно съставомерността на деянието и вината на дееца.

По възраженията в жалбата, въззивната инстанция намира за неоснователно изложеното съображение срещу констатацията на първоинстанционния съд, че защитника не е аргументирал по време на пленарията защо подзащитният му следва да бъде оправдан. Това е така, защото съдебната прения по чл. 291 от НПК е защитна реч в съда. При упражняване на правото си на защитна реч от защитника и от подсъдимия, както и на последна дума по чл. 297 НПК на подсъдимия, е осъществено изяло и в пълен обем правото на защита на тези страни в процеса. В пренията пред първоинстанционния съд в съдебното заседание по делото, проведено на 29.01.2024 г. защитникът е развил доводите си и е пледирал оправдаване на подсъдимия, като е оспорил установената фактическа обстановка и резултатите от съдебно-химическите експертизи. Възразил е срещу нередовно връчване на обвинителния акт, както на подсъдимия, така и на защитника. Настоящият съдебен състав намира, че начинът и аргументацията за защита на тезата си адвокатът е обосновал по собствен почин, основан на доказателствената съвкупност и неговата самостоятелната

интерпретация на фактите по делото. Отделен е въпросът, че отговорът по тези възражения от първоинстанционния съд не са удовлетворили защитата. Освен това, подсъдимия К. С. И. за лична защита по време на пленариите по чл. 291, ал.2 от НК е поддържал „казаното от защитника му“ и не е изложил собствени съображения и доводи в тази насока. Това е сторил и при дадената му последна дума по реда на чл. 297, ал.1 от НК. Избраната линия на защита е недопустимо да бъде критикувана. В конкретния случай няма процесуално нарушение, след като правата му в процеса са били подробно разяснени в хода на делото и той не е пожелал да развие доводи и да упражни в пълнота това си право след защитника. Няма и данни упълномощения защитник и подсъдимия да са имали противоречия или различия в линията на защита или самият подсъдим да е искал думата и тя да не му е била дадена от съда.

Що се отнася до възражението, че към момента на провеждане на разпоредително заседание по делото, нито подсъдимият К. С. И., нито той, в качеството му на защитник са запознати със съдържанието на обвинителния акт, внесен в съда, съдът намира за абсолютно несъстоятелно. Това е така, защото обвинителният акт е внесен в съда на 27.10.2023 г. срещу подсъдимият К. С. И. – командир на транспортно отделение във взвод „.....“ във в.ф. – Б., за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК. С разпоредително № .. от 27.10.2023 г. съдията-докладчик се е произнесъл по реда на чл. 247б и чл. 247 от НПК, с което е разпоредил връчване на обвинителния акт на подсъдимия. Приложените по делото на л. 12 съобщения по чл. 247в от НПК на 06.11.2023 г. удостоверяват, че подсъдимият И. чрез защитника си е уведомен за насрочването на разпоредителното заседание, а обвинителния акт му е връчен, като му е указан 7-дневен срок, в който има възможност да отговори на въпросите, които ще се обсъждат в разпоредително заседание и да направи своите искания. Подсъдимият и защитника му не са се възползвали от това право. Освен това, на същата дата, защитникът също е уведомен, че в разпоредителното заседание ще бъдат разглеждани въпросите по чл. 248в от НПК. Подсъдимият се е явил лично и е участвал в разпоредителното заседание по делото като е заявил, че е получил препис от обвинителния акт на 06.11.2023 г., а съдът е изпълнил задължението си да му разясни правата по чл. 15, ал.3 от НПК. Същото е сторил и адвокатът на подсъдимия, които недвусмислено е заявил, че е получил обвинителния акт.

Правилно в мотивите си първоинстанционният съд е изложил аргументи срещу твърдението, че на подсъдимия и защитника не му бил връчен обвинителен акт и не е бил запознат с Протокола за химическа експертиза на контролната проба, като законосъобразно и напълно обосновано е приел, че твърдения му са голословни.

Следва да бъде посочено, че в съдебната фаза на наказателния процес подсъдимия е разполагал безусловното с правата по чл. 55, ал.1 и чл. 15, ал.3 от НПК, а именно да се запознава с делото, да прави необходимите извлечения, да прави искания, бележки и възражения и т.н., но няма данни да е проявил процесуална активност в тази насока. Първоинстанционният съд не е ограничил правото на защита и не е допуснал нарушение на процесуалните правила.

Въззивната инстанция не споделя възражението, че подсъдимия и защитника му не са били запознати с експертното заключение по назначената повторна съдебно-химическа експертиза върху контролната кръвна проба, както и, че не са им предявени материалите по делото. Това възражение на защитата е направено още в разпоредителното заседание, макар, че като самостоятелна страна в процеса може във всеки момент да упражнява правата си по чл. 99, ал.1 от НПК. Според защитника е налице съществено процесуално нарушение относно допуснатата повторна експертиза по делото чрез използване на втората контролна кръвна проба, за това, че има постановление за назначаване, но няма резултат от него. Правилно и обосновано първоинстанционният съд е оставил без уважение това възражение. От материалите по делото се установява, че на 04.09.2023 г., от страна на защитата е направено доказателствено искане за назначаване на повторна химическа експертиза. С постановление на прокурора от 07.09.2023 г. такава е била назначена, а след това и изготвена и приложена по делото повторна химическа експертиза, което е видно от Протокол № 435/08.09.2023 г. за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта.

Процесуалното поведение на подсъдимия и защитника му в досъдебното производство търпи упрек. Налице е съмнение в добросъвестността на процесуалното поведение на подсъдимия и защитника му и необясним стремеж за създаване на пречки за разглеждане и приключване на наказателното дело в разумен срок. Принципно, предявяването не е задължително, освен ако обвиняемия не го е поискал изрично. Видно от протокол за разпит на обвиняемо лице (вж. л.10 д.п.), К. И. е заявил, че желае предявяване на материалите от разследването да му бъдат предявени, като е посочил датата, на която това да се случи, а именно на 04.09.2023 г. Липсва изрично заявено от него желание за предявяване на материалите на друга дата. Разследващият орган е изпълнил задължението си да призове К. С. И. и защитника му за повторно предявяване на разследването. Призовката, изпратена до подсъдимия на посочения като постоянен и съдебен адрес в гр. Б., ж.к. „.....“, бл. ..., ет..., ап. ..., не е била връчена, тъй като е установено, че няма никой на посочения адрес. Невъзможно се е оказало и призоваването по телефона.

Редовно упълномощения му защитник адвокат К. също не е бил намерен на посочения за предявяване на разследването адрес. Съгласно чл. 227, ал.4 от НПК разследването не се предявява, ако лицето не е намерено на посочения от него адрес за призоваване в страната или е редовно призовано, но е посочило уважителни причини за неявяването си. Видно от съдържанието на постановлението за привличане (л. 8 от д.п.) всички права, вкл. и по чл. 55, ал.1 от НПК са му били разяснени. Има заявено искане за предявяване на разследването на 04.09.2023, а за разследващия орган не е предписано задължение изрично да го уведомява за това му право. Действително, с постановление на прокурор от 07.09.2023 г. е била назначена повторна химическа експертиза по досъдебното производство. По делото са приложени невръчени призовки (л.82-84 д.п.) на подсъдимия и защитника му, за предявяване на материалите по разследването. Видно от докладна записка, вх. № 2486/02.10.2023 г. на РС „.....“ – С. (л. 60 от д.п.), на 20.09.2023 г. и на 21 09.2023 г.

съдебните адреси на подсъдимия К. С. И. и на защитника му адв. К. са били посетени, но същите не са открити. Телефонна връзка с тях също не е била установена. В този случай са налице предпоставките на чл. 227, ал.4 НПК и няма основание да се приеме, че процесуалните права са му били ограничени (вж. Решение № 508/2012 г. ВКС, II н.о.) Правилно е приложена разпоредбата на чл. 227, ал.4 от НПК от органа по разследването - разследването не се предявява, поради което не е допуснал нарушение.

Пред първоинстанционния съд защитникът не е правил нито веднъж искане искане да му бъдат предоставени копия от материалите по досъдебното производство за организиране на защитата си. Няма и данни за наложени ограничения или забрана за достъп до материалите от досъдебното производство, приложени към образуването от съда или да не е имал такава възможност поради ограничения във времето. Данните указват на едно съдебно производство от образуването му до постановяване на осъдителната присъда и възможност за подсъдимия и защитника да упражнят не само правото си за отлагане, но и правото за подготовка на защитата по повдигнатото обвинение. Съдът не е отказал събиране на допълнителни доказателства в подкрепа на позицията на защита. Напротив, в съдебното заседание по делото, проведено на 29.01.2024 г. първоинстанционният съд е спазил реда по чл. 286 от НПК и е запитал страните дали имат искания за извършване на нови съдебни следствени действия, необходими за обективното пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по делото. Подсъдимият и защитника му не са направили и възражения във връзка с нарушения при прочитане на протоколите и другите документи, приложени към делото, които имат значение за изясняване на обстоятелствата по делото, с оглед приобщаване към доказателствената съвкупност, по надлежния процесуален ред. Преди приключване на съдебното следствие защитникът и самият подсъдим са изразили становище за приключване на съдебното следствие по делото, след което съдът е пристъпил към изслушване на съдебните прения. Съществено нарушение на процесуалните права би имало само в случай, че това е довело до постановяване на неправилна присъда, защото са ограничени процесуалните права на подсъдимия да узнае в пълнота обвинението с оглед възможността да организира защитата си, но в конкретния случай това не е така.

Това процесуално поведение се наблюдава и пред въззивната инстанция, макар, че въззивното производство е образувано по въззивна жалба от подсъдимия чрез защитника му и за него е налице правен интерес делото да бъде разгледано и решено в разумен срок съгласно чл. 22, ал.1 от НПК. По отношение на подсъдимия К. С. И. се изразява с следното:

Видно от материалите по делото двукратно подсъдимият е отказал да получи призовката за съдебното заседание по делото. Отказът е удостоверен по предвидения процесуален ред чрез отбелязване на дата - 18.04.2024 г. и подпис на длъжностното лице от Окръжен съд – гр.Б., както и подпис на един свидетел З.П.К., за удостоверяване на това обстоятелство. С разпореждане на съдията-докладчик по делото, на основание чл. 178, ал.2 от НПК призовката е изпратена за връчване на чрез органите на МВР - ОД на МВР - 02 РУ - Б.. Видно от приложената по делото докладна справка, подсъдимия е отказал да се яви в управлението и да получи призовката, като същевременно е отказал и да посочи

местонахождението си. След проведени оперативно-издирвателни мероприятия полицейските служители са установили, че подсъдимия К. И. работи като нощна охрана на строителен обект в гр. Б., ул. „.....“ до бензиностанция „....“ и на 10.05.2024 г. около 18.10 ч. И.Д. и К.С. са посетили обекта и са установили К. И., като му е била предявена призовката. Същият за пореден път е отказал отново да я получи, като това е удостоверено отново с подпис на свидетел. Принципно задължение на съда е да уведоми подсъдимия за датата и часа на съдебното заседание. Процесът на призоваване на подсъдимия е насочен към защита на процесуалните му права, тъй като в хода на производството се засягат значителни негови законни права и интереси. Справка от съдебен секретар в съда удостоверява, че подсъдимия К. С. И. е призван за съдебното заседание пред въззивния съд и по телефона, на основание чл. 178, ал.11 от НПК. Участието му в съдебното заседание по делото пред въззивната инстанция не е задължително, по аргумент на чл. 329, ал.2 от НПК. Освен това, никой не следва да черпи права от неправомерното си поведение. Отказът да се приема призовка, обявление, съобщение или други съдебни книжа, които са редовно предявени, има същите правни последици, както и ако призовката е редовно връчена.

Що се отнася до процесуалното поведение на защитника адв. К., видно от материалите по делото призовката за него е връчена от длъжностно лице - призовкар от Б. районен съд Б., на служебния адрес в кантората му в гр. Б., получена от негов колега адв. С. от АК – С., със задължение да я предаде, като последният е положил собственоръчно подписа си върху отрязка й. От справка на съдебен деловодител от ВАпС се установява, че защитника на подсъдимия е направил и телефонна справка по делото в деловодството на съда на 11.04.2024 г, когато е уведомен от деловодителя за дата и часа на съдебното заседание. В деловодството на съда до 10.00ч. на 14.05.2024 г. - началото на съдебното заседание, не е постъпвало искане от страните за отлагане на делото. Изхождайки от изложеното, необясним е подхода на защитата при положение, че апелативната инстанция е сезирана по въззивна жалба, а шиканирането на процеса не е в интерес, както на самия подсъдимия, така и на правосъдието. Съгласно разпоредбата на чл. 329, ал.3 от НПК неявяването на другите страни без уважителни причини не е пречка за разглеждане на делото, поради което и настоящата инстанция разгледа и реши делото, като приобщи към доказателствената съвкупност и актуална справка за съдимост и писмо от Сектор „.....“ – Б. – ОД на МВР – МВР, ведно с акт за установяване на административно нарушение и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, които подкрепят изцяло изводите на съда за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК.

Въз основа на изложеното следва да се посочи, че правото на защита като сложно и комплексно право се състои от всички процесуални права, които лицето може да упражнява за защита на своите права и законни интереси. Познанието за сложния състав на правото на защита определя и преценката на това как се упражнява това право – добросъвестно или не. Основната концепция на упражняване на правото на защита в наказателния процес е концепцията за законния, легитимен интерес, който не може да бъде волята на лицето да затруднява производството и така да уврежда обществения интерес от справедливо и

своевременно правосъдие, както и правата и интересите на другите участници в процеса. Злоупотреба с право е налице, когато макар да липсват формални нарушения, при упражняването му е налице недобросъвестност, която се извежда от съвкупната оценка на конкретните обстоятелства, какъвто е конкретния случай.

От обективна страна първостепенният съд е направил и верни правни изводи за квалификацията на престъплението, като безспорно и категорично е установено, че на 11.07.2023 г., около 07,35 часа, в гр. Б., по ул. „.....“, в посока към квартал „.....“, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „.....“, модел „.....“, рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 1.72 на хиляда, установено по надлежния ред – с протокол за химическа експертиза № .../08.09.2023 г. на сектор „.....“ при ОД на МВР – гр. Б. – престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

Правилни са изводите на Военен съд - С. и за субективната съставомерност на деянието, което се явява извършено при пряк умисъл с целени и съзнавани от подсъдимия обществено опасни последици. Обстоятелството, че подсъдимият К. И. е съзнавал обществената опасност на извършеното и това, че управлява моторно превозно средство след употреба на алкохол, се извежда от доказателствата за поведението му при извършената проверка, като същият формално е заявил несъгласие, но не е оспорил проверката за алкохол. Цялостното му поведение говори за съзнанието от негова страна за обществената противоправност на употребата на алкохол и управлението на моторно превозно средство след това.

По отношение индивидуализацията на наказанието, напълно обосновано, с оглед данните за личността на подсъдимия и степента на обществена опасност на извършеното, първоинстанционният съд е приел, че целите на наказанието биха се постигнали с определяне на наказание съгласно критериите на чл. 54 от НК, при превес на смекчаващи отговорността обстоятелства „лишаване от свобода“ в размер на 1 (една) година. Наред с това, правилно е определен и размерът на кумулативното наказание „глоба“ в размер на 400 (четирисотин) лева.

Основателно предвид липсата на други осъждания, съдът е отложил изпълнението на наказанието от една година лишаване от свобода, с изпитателен срок от 3 (три) години, съгласно разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК. Налице са предпоставките на този текст, а освен това и за поправяне на подсъдимия К. С. И. не е наложително същият да изтърпява определеното му наказание ефективно.

Правилно първоинстанционният съд е определил и кумулативното наказание по чл.343г вр. чл.37, т.7 от НК, като е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 16 (шестнадесет) месеца, съобразявайки го с размера на наказанието лишаване от свобода, считано от датата на отнемане на свидетелството за правоуправление.

При определяне вида и размера на наложените наказания съдът е взел предвид смекчаващите вината обстоятелства, а именно чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, поощренията в службата, както и липса на административни наказания през последните 20 (двадесет) години. Намира за необходимо да допълни, че

срокът на наказанията е необходим за превъзпитаване на дееца, а извършеното деяние е израз на незачитане на установения правов ред в страната. Следва да се посочи че, и този размер наказанието е съобразен с нормата на чл. 49, ал. 2 и, ал. 3 от НК и на т. 6 от Постановление № 1 от 17.01.1983 г.по н.д. № 8/1982 г. на Пленума на Върховния съд. Наказанията, наложени от първата инстанция, се явяват справедливи, съответни на обществената опасност на деянието и дееца и съобразени с целите на чл. 36 НК. Поради това въззивната инстанция не споделя възражението за намаляване размера на наказанието поради неговата явна несправедливост.

Законосъобразно е зачетено времето, през което подсъдимият И. е бил задържан за срок до 24 часа на 11.07.2023г., в 07.41 часа и освободен на 11.07.2023г., в 17.00 часа от органите на РС „.....“ – С., съгласно чл.59, ал.1 от НК.

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси, са възложени в тежест на подсъдимия.

С оглед на гореизложеното, солидаризирайки се с правните изводи на първоинстанционният съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди.

Мотивиран от горното и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 4/29.01.2024 година по НОХД № 106/2023 година по описа на Военен съд – С..

Присъдата подлежи на обжалване и протестиране в 15-дневен срок пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____